

ред Нитче, се изразява с думите: „искат ме“. Жената не се дразни от мъжка хубост, а от мъжко „искам“.

Жената не се сжрди от нахално и компроментираще гледане. Тя ходи на разходка, по седенки, по сборове, по тлъжи и чешми, по вечеринки и балове не да търси мъж, а да я потърсят да я видят, да я пожелаят . . . Тя се кичи не по свой вкус, а по този на мъжа. Тя се кичи и парфюмира както цветята и пак не за себе си. Както мака със червените си цветове и теменужката с приятната си миризма казват на пчелата „не ме отминавай!“ тъй също и жената със своите цветни облекла и парфюми, със своето пеене и висок смях казва на мъжкия свят: „Ела при мене не ме отминавай! Може би аз съм тая, която търсиш!“

Жената е, секаш, пасивна, безволна в любовта си. От това некой хора считат жената бездушна,—че не може да люби,—че не може да ревнува,—че нема вкус и т. н. Тя чака да я пожелаят. И днес тя чака, нема инициатива да си поиска мъж. Тя се мъчи да произведе едно мъжко „искам“ едно мъжко „насилие“ Тя може да направа избор от тия, които я искат. Жената не казва: „аз те искам“, а: „ако ме искаш, и аз ще се покоря“ Тя до сетний час на моминството си чака най-мощното мъжко „искам те“

В градината на живота мъжът е ловец, а жената лов. Лова винаги се мъчи да бяга, дори когато е изгорял за ловец. И мъж и съпруг да търси жената, тя не обича леко да се предава, та камо ли сама мъжът да покани. Поне сега у нещастната българска страна се считá за не малък срам, жената сама да предлага на мъжът. Когато някоя мома желае да се задоми с некое момче, а то не се сеща или не желае да я поисква, сама момата го поисква. Това поискване се казва — молене. Значи жената се моли. И то се счита за унижение. Затова моленето обикновено се върши от доверени хора, с разчет да не се узнае от обществото.

Защо е така зле осъдена жената? Дали тъва е от скоро или си е така от века? Дали, че жените са повече от мъжете или защото те са себелюбиви? Знае се от нашите народни песни, че за жени се е водило война, но не се знае жени за мъже война да водят.

Мислим, че жената е гака осъдена от века и до века. Тя е цвят отворен, който чака мъжът. Тя може да го предизвиква, да му обръща внимание върху себе с разни средства както и цветята: със цветност, с миризми, оригинално облекло, с крясък, с висок смях, смела приказка, с усмивки, с прически, с кресливи погледи. Знае се, че животните, когато